

Oko Bdělých

Amy vyrazíme do Dubovníku a odvezeme Rafa na Ostrov volby,“ usmál se Vron a poslal své tři chráněnce pro zavazadla.

„Přišli se s nimi rozloučit všichni – kuchařka i pracovníci z útulku. Jako poslední dorazili Giro a Sidi, která měla v náručí malého kvantera. Už překonal krizi a zvykl si na lidskou péči. Bez námitek snesl od dětí pohlazení.

„Bylo to tady moc fajn, bude se mi stýskat,“ uronila Hanka pár slziček.

„Já bych jí to nevěřil,“ ušklíbl se vesele Rafan, „ty slzy jí do očí vehnala představa, že se blíží škola a ona se zase bude muset učit.“

Ani se po něm neohnala, jen se na něj vyčítavě koukla. Bylo jí jasné, že i Rafan svým chováním maskuje lítost, že musí odjet. Sváťa všechny objal, a nejbouřlivěji kuchařku. Však také ona prolila pár slz pro svého nejmenšího a nevděčnějšího strážníka.

Potom se Vron s Hankou, Sváťou a Rafanem vydali na cestu. Večer, když už měli za sebou putování bránami a ocitli se na lodi, natáhli se na palubu, aby si při pohledu na hvězdy užili i trochu odpočinku. Pluli na Ostrov volby

a spoléhali na Vrona, že ohlídá, aby nedošlo ke kolizi s jinými plavidly. Tu a tam je mýjela světla lodí plujících ke stejnému cíli.

Plavba byla klidná, počasí jim přálo a děti si okamžitě vzpomněly na všechno, co se na palubě naučily minulý rok. Obsluhovaly plachty, stály u kormidla a podle hvězd a slunce určovaly polohu lodí. Vron s nimi zkoumal lodní příručku a mapy a upozorňoval je na chyby, kterých by se neměly dopustit, chtějí-li trefit na Ostrov volby. Rafan z nich byl nejšikovnější a Vron mu svěřil kormidlo i při přistávacím manévru na ostrově.

Jako obvykle se tu sešlo plno lidí, prostor kolem přístaviště byl přeplněný stánky a klobouky pořadatelů informovaly kolemjdoucí světelnými nápisy jako **PROSÍME NÁVŠTĚVNÍKY, ABY ZACHOVALI KLID A NEPŘEDBÍHALI** nebo **V LABYRINTU NENÍ NIC, CO BY VÁM MOHLO UBLÍŽIT.**

Rychle prošli tržištěm a zamířili známou cestou ke vchodu do labyrintu. Uprostřed se zastavili u jedné nádoby s prsteny.

„Teď je to na tobě, Rafe,“ usmála se Hanka při pohledu na šedavé kroužky v nádobě. Rafan si jeden prsten vytáhl a navlékl si jej na prst. Chvilku vypadal šokovaně a Hanka se Svátou přesně věděli, jak se cítí.

„To je ale zvláštní pocit,“ řekl Rafan a prohlížel si stříbrný kroužek na své ruce. Tulíkovi, který mu zvědavě seděl na rameni, se při navlékání prstenu zježily všechny chloupky.

„My to známe,“ culil se Sváta.

„Pojďte, musíme si stoupnout do fronty,“ vzala Hanka kamaráda za loket a ukázala ke vchodu do labyrintu, kam bez prodlení vyrazili. Proti nim kráčel pořadatel a na klobouku se mu náhle rozsvítilo upozornění: **TVŮJ POBYT ZDE JE NEŽÁDOUCÍ, OKAMŽITĚ VYPADNI Z OSTROVA!**

„Co to je? Co to má znamenat?“ zamračila se Hanka.

„Toho si nevíšmejte, nápís je určený mně,“ řekl Vron, „kouzelníci se bojí o své děti. Vědí, že mohu být nebezpečný, a nestojí o přítomnost kouzelného džina na místě, jako je toto.“

„Ale minule jsi nás přece také doprovázel.“

„No, snad to i tentokrát proběhne bez komplikací,“ řekl Vron nejistě a pokynul Rafanovi, aby se zařadil do fronty. Vypadalo to na delší čekání než minule.

Když se téměř propracovali až k pořadateli před vchodem, ucítla Hanka, jak ji Vron chytil za rameno a jak se zapotácel.

Ohlédla se. „Co se děje?“

„Budou potíže, dotklo se mě oko Bdělých.“

„Cože?“ nechápala Hanka, o čem Vron mluví.

Vtom se u labyrintu objevil velký zamračený muž. Třímal hůl moci a zamířil k nim.

„Jak sis mohl dovolit vstoupit na ostrov?“ ukázal holí na Vrona.

„Dovol, vážený ochránce, abych vysvětlil...“ poklekl Vron, ale muž mu neumožnil domluvit.

„Drž hubu a zmiz!“ namířil na džina svoji hůl. Vron ztratil svou lidskou podobu a přihlížející vydechli překvapením. Pak ucítili nárazovou vlnu magie a džin zmizel úplně.

Lidé kolem začali rozčileně hovořit a na adresu ochránce se ozvalo několik pochvalných výkřiků.

„Byl tady s námi jako náš doprovod. Co je na tom zlého?“ našťavaně se ozvala Hanka. „Co jste mu udělal?“

Muž se k ní překvapeně otočil: „Nesvéprávné osoby nemají na Ostrově volby co dělat. Potrestal jsem ho za drzost a deslal k jeho právoplatnému majiteli. Myslím, že vám měli vybrat jiný doprovod než tohoto nežádoucího služebníka. Mohu pro vás udělat jediné – poslat vás hned teď na stejné místo, kam jsem poslal jeho. Přejete si, abych to udělal?“

„Ne, to si nepřejeme!“ odsekla Hanka rozzlobeně.

„Dobrá,“ odpověděl úsečně muž, otočil se k nim zády a odkračel směrem k labyrintu.

„No nazdar,“ chytil se za hlavu Sváťa, „co teď?“

„Co by,“ řekla energicky Hanka, „Rafan musí projít bludištěm a my se zatím pokusíme něco vymyslet.“

„A neměli bychom vyřešit zpáteční cestu dřív, než tam vlezou?“ namítl Rafan.

Hanka se ohlédla na frontu, která se vytvořila za nimi, a zavrtěla hlavou: „Ani náhodou. Nebo se snad bojíš do labyrintu vstoupit?“

„Hele, ségra, tohle jsou moje metody, to na mě nezkoušej,“ usmál se Rafan, ale pak přikývl a přistoupil k pořadaтели před vchodem. Dostal stříbrný peníz.

Podal ho Sváťovi: „Až se zahřeje, tak si mě přijďte vyzvednout k východu.“

Potom vzal tulíka a posadil ho na Hančino rameno. „Počkej tu na mě, Plavíku, já se za chvíli vrátím,“ řekl mu, mrkl na Hanku a zamířil ke vchodu do labyrintu.

Dívali se, jak mizí vevnitř. Hančina zlost pomalu vyprchala a na jejím místě začala narůstat obava. Pomalu se vydali dolů do přístaviště.

„Asi bys měla říct Plamovi, co se stalo,“ řekl tiše Sváťa.

Hanka chvíli zvažovala jeho návrh a pak přikývla: „Jasně, asi bychom se s ním měli poradit. Nebo zkusím zavolat přímo Vrona. Jenom musíme najít nějaké klidnější místo.“

Posadili se do trávy dál od přístavního ruchu a Hanka se pokusila kontaktovat Vrona. Ale ať se snažila sebevíc, nepodařilo se jí to.

„Buď mi to ostrov znemožňuje, nebo se mu přihodilo něco špatného,“ komentovala svou snahu, „ještě zkusím spojení s Plamem.“

Tentokrát to bylo snadné. Kontakt naskočil okamžitě.

„Ahoj, jak se máte? Rád tě slyším,“ potěšeně zareagoval drak.

Když mu Hanka vylíčila, co se přihodilo, překvapeně zavřel: „Jak může být takový hulvát ochráncem? Jdu za matkou a zjistím, co se dá dělat. Kdyby se mi nepodařilo ti zavolat, tak se ozvi sama.“

„Mám nápad,“ řekl Sváťa, když se Hančina pozornost vrátila do reality, „zkusíme obejít kapitány lodí a zeptat se, jestli nejedou do Dubovníku a jestli by nás nevzali s sebou.“

„A naši loď tady necháme? Přece ji dokážeme obsluhovat i bez Vrona. Myslím, že bychom mohli doplout do Dubovníku i sami,“ namítla Hanka.

„Nechápu, proč si vždycky vybíráš tu složitější cestu,“ vrtěl hlavou Sváťa.

„Zdá se ti složitější?“

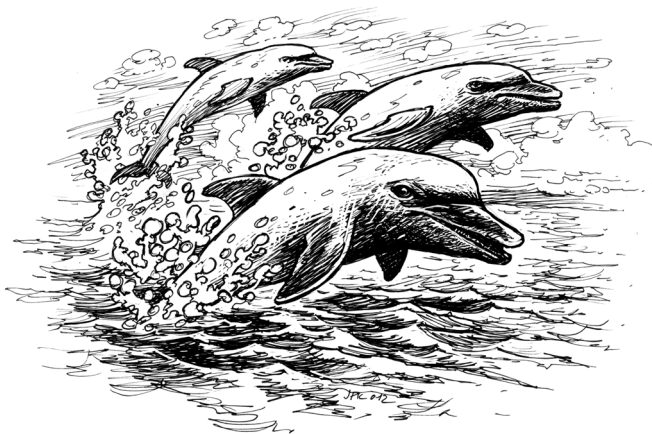
„Už mlčím,“ otočil kamarád oči v sloup, „nebo víš co? Mohli bychom se zavěsit za některou loď, abychom neztratili cestu. Třeba by nás některý z kapitánů byl ochoten vzít do party.“

„No vidíš,“ kývla Hanka, „to zní jako rozumný nápad. Půjdem se poptat k lodím, co tu kotví, a uvidíme.“

Rafan mezitím dostal pokyn, že může vstoupit do labyrintu. I když na to nevypadal, byl nervózní a napjatý. Okolnosti ho donutily udělat krok, kterému se až dosud úspěšně bránil. Stále ho trápila otázka, zda dělá dobře. Věděl, že nadání má, ale bál se ho. Tulík se však stal sluníčkem jeho duše a tenhle malý přítel potřebuje, aby se Raf naučil ovládat svůj sedmý smysl. Takže kupředu! Copak tu asi na něj čeká?

Vlevo minul bránu plnou květin, vpravo na něj kýval jednorozec, další brána byla temná jako noc, plná netopýrů. Vykročil dál a minul draka na sněhu. Jak dlouho tu bude chodit, než potká tu pravou? Nebo ji snad už minul? Cesta se točila vlevo a nabídla vstup na zelenou louku uprostřed

háje. Zaváhal, ale někde uvnitř cítil, že to není ono. Ještě popošel a uviděl pobřežní útesy a kousek pláže. Na jednom útesu seděla siréna a broukala si do šumění příboje. Rafan okouzleně vstoupil. Ucítil vůni moře a zahlédl několik del-fínů, jak si hrají nedaleko pobřeží. Pomalu došel mělkou vodou až k siréně. Odepnula si zelený závoj a odhodila ho do moře. Na útesu seděla v oblečení, které Rafana překva-pilo. Bylo souměrně bíločerné. Co bylo vlevo bílé, bylo vpra-vo černé a naopak. Otočila k němu svůj obličej. Polovinu vlasů měla černou, polovinu blond. Usmála se.

„Kdo jsi?“ zeptal se jí.

„Jsem podstata rovnováhy.“

„Opravdu? A neměla bys tedy být i napůl mladá, napůl stará, napůl krásná, napůl ošklivá, napůl čistá, napůl špi-navá?“

„Máš pravdu. Líbilo by se ti to víc?“

„To ne, tahle varianta je mnohem příjemnější.“

„Myslela jsem si to. Tohle je zážitek, na který bys měl rád vzpomínat, takže ty drobnosti, o kterých jsi mluvil, vyne-cháme, co říkáš?“

„Souhlasím.“

„Pojď se mnou,“ vzala ho za ruku a kráčeli příbojem do skal.

Zastavila u jednoho skalního hrnce, ve kterém se točila voda. Podívala se zvědavě na Rafana, jako by zvažovala, zda má vyslovit svou otázku. Nakonec se zeptala.

„Proč ses rozhodl pro zasvěcení tak pozdě?“

„Nechtěl jsem být čarodějem a učit se kouzla.“

„Změnil jsi názor?“

„Připojil se ke mně malý přítel, který nemůže bez magie existovat. Musím se naučit ovládat svůj sedmý smysl kvůli němu.“

„To je dobrý důvod. Přistup blíž a dotkni se rukou hladiny. Máš schopnost vidět mimo čas. Tentokrát ti sice nemůžu slíbit, že to bude ryze příjemný pohled, ale máš možnost zahlédnout jeden klíčový okamžik svého života. Dívej se.“

Rafan se dotkl vody a ta se zklidnila a jako by zastavila. Rozeznal obraz mladého muže a uvědomil si, že je to on sám, ale o pár let starší. V ruce držel hůl moci a kousek od něj stál obrovský drak. Uviděl, jak proti němu letí ohnivý dech a hůl moci v jeho ruce shořela. Sehnul se a vyrazil proti drakovi. Mečem v pravé ruce sekl ze strany po soupeři. Ten uhnul a muž vymrštil i levou ruku, která také svírala meč. Ťal draka do křídla tak prudce, že mu skoro přesekl kost u ramene. Drak vykřikl bolestí. Vyhrál jsi, schovej ten meč, udělám, co žádáš, zavolal a obraz se vytratil. Rafan se tázavě podíval na sirénu.

„Třeba ti tahle vědomost jednou pomůže,“ pokrčila rameny a kývla na něj, aby ji následoval. Přišli do malé zátoky. Voda byla průzračná a na dně ležely bílé a černé kameny.

„Tady mám pro tebe dárek,“ ukázala na kamínky, „smíš si vybrat tři, které se ti budou nejvíc líbit. Jen se musíš roz-

hodnout, jestli budou černé, nebo bílé, není možné je kombinovat.“

„Mám se pro ně potopit?“

„Samozřejmě. Jak jinak bys je chtěl získat? A ještě něco. Pokud zvolíš aspoň dva, které budou ku prospěchu nejen tobě, získáš i něco navíc.“

„Dobře,“ souhlasil Raf a chvíli přemýšlel, má-li se svléknout a zout, ale boty už měl stejně mokré, proto se rozhodl skočit do vody tak, jak byl.

Jak se blížil ke dnu, uviděl, že kameny mají nápisy. Na bílých zahlédl slova jako *SPOKOJENOST, ŠTĚSTÍ, SMYSL PRO RODINU, DIPLOMACIE, POROZUMĚNÍ, LÁSKA K DĚTEM, PRACOVITOST.*

Černé zase nabízely možnosti jako *SÍLA, CTIŽÁDOST, ÚSPĚCH, MOC, RYCHLOST, STATEČNOST, ABSOLUTNÍ PAMĚŤ, SCHOPNOST VIDĚT PRAVDU...* Po tom posledním Rafan hrábl. Pak si ještě přibrál *SÍLU* a váhal mezi *RYCHLOSTÍ* a *PAMĚTÍ*. Náhle mu ale padl zrak na *SCHOPNOST UČIT SE* a měl vybráno. Jenže vtom zahlédl i kamínek *SCHOPNOST KOMUNIKACE...*

Siréna si od něj vzala černé kameny. Prohlédla si první z nich.

„Vybral sis schopnost vidět pravdu. Pozoruhodné. Smím vědět, co tě k tomu vedlo?“

„V poslední době jsem se setkal s lidmi, kteří vypadali čestně a důvěryhodně, a přitom jejich řeč zkreslila pravdu takovým způsobem, že mě to šokovalo. Kdybych tenkrát nebyl přítomen u události, o které se mluvilo, asi bych jim uvěřil. Byli tak přesvědčiví. Naštěstí tam byli i jedinci, kteří vše uvedli na pravou míru a ujistili radu, že při osvojení tulíka k žádnému podvodu ani intrikám nedošlo. Moc rád bych uměl rozpoznat pravdu od nepravdy.“